

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jána Klučku a sudcov JUDr. Viery Mrázovej a JUDr. Tibora Šafárika v konaní o prijatom podnete [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Vaškom, Košice, Szakkayho 1, vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. S 7/96 31. marca 1998 takto

r o z h o d o l :

Okresný súd Bratislava III svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. S 7/96 p o r u š i l základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. decembra 1997 doručené podanie [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] označené ako: „Podnet podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy SR a § 18 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov priznaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a pre porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ZLP t. z. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie podľa O. s. p.“

Ústavný súd podnet navrhovateľa 11. februára 1998 predbežne prerokoval a v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III vo veci sp. zn. S 7/96 ho prijal na konanie, zatiaľ čo v časti namietajúcej porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ho odmietol ako zjavne neopodstatnený.

Navrhovateľ vo svojom podnete o. i. uviedol, že: „Žalobou doručenou súdu 17. mája 1996 som sa domáhal preskúmania správneho rozhodnutia po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov. Dňa 10. júla 1996 som zaplatil súdny poplatok Sk 500,--. Po cca 10 mesiacoch listom zo dňa 11. mája 1997 som sa domáhal rozhodnutia súdu. Nakoľko som rozhodnutie neobdržal, žiadal som o prešetrenie mojej žiadosti listom z 15. 10. 1997 predsedu KS v Bratislave. Až dňa 28. 10. 1997 mi bolo doručené rozhodnutie - rozsudok OS v Bratislave III zo dňa 30. 6. 1997 č. k. S 7/96-13. Vychádzajúc z posledne uvedeného domnievam sa, že prejednanie veci bolo v neprimerane dlhom čase“.

Po prijatí na konanie ústavný súd zaslal podnet navrhovateľa 18. februára 1998 na písomné vyjadrenie Okresnému súdu Bratislava III, priet'ahy v konaní ktorého navrhovateľ namietal.

Vo svojom vyjadrení k podnetu predseda Okresného súdu Bratislava III JUDr. Boris Tóth (Spr. 3148/98) ústavný súd informoval, že: „Predmetná vec navrhovateľa [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], proti odporcovi Ministerstvo vnútra SR, Prezídium policajného zboru, oddelenie správneho konania - Východ o preskúmanie zrušenia rozhodnutia správneho orgánu, napadla na tunajší súd dňa 17. 5. 1996. Dňa 6. 6. 1996 bola súdom učinená výzva na doplnenie podania, ktorá bola doručená navrhovateľovi spoločne s výzvou na zaplataenie súdneho poplatku dňa 9. 7. 1996. Dňa 15. 7. 1996 navrhovateľ doručil súdu uplatnenie náhrady trov konania a zaslal súdu odklad o zaplataení súdneho poplatku a žiadané prílohy. Dňa 18. 8. 1996 bol doručený návrh na vyjadrenie odporcovi spoločne so žiadosťou o pripojenie žiadaného spisu. Dňa 5. 12. 1996 bolo veliteľom oddelenia správneho konania súdu oznámené, že žiadaný spisový materiál bol zaslaný Krajskému riaditeľstvu policajného zboru. Dňa 9. 12. 1996 bolo doručené súdu vyjadrenie odporcu. Dňa 11. 12. 1996 telefonicky oznámil pracovník odporcu nemožnosť poskytnutia spisu zo strany žalovaného. Dňa 11. 2. 1997 bol predložený spis k nahliadnutiu súdu.

Dňa 15. 4. 1997 určený termín prejednávania veci. Dňa 30. 6. 1997 súd vo veci rozhodol. Z dôvodu pracovnej vyťaženia došlo k predĺženiu lehoty na vypracovanie rozsudku podľa § 158 ods. 3 O. s. p. do 22. 10. 1997. Navrhovateľovi bol rozsudok doručený dňa 29. 10. 1997 a toto sa stalo právoplatným dňa 29. 10. 1997.

Podľa môjho názoru v predmetnom konaní nedošlo k zbytočným priet'ahom, nakoľko v predmetnej veci súd postupoval podľa svojich možností a to tak, aby zabezpečil bezpriet'ahovosť konania i ostatných účastníkov. Jednotlivé úkony sú činené v objektívnych lehotách v rámci konkrétneho súdneho oddelenia, ale i vo vzťahu k súdnym oddeleniam ostatným.“

Obaja účastníci konania o podnete súhlasili s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

II.

Ústavný súd vo viacerých konaniach o podnetoch týkajúcich sa porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ustálil, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdneho orgánu, pričom k naplneniu tohoto práva dochádza až právoplatným súdnym rozhodnutím (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97). Rýchlosť a účinnosť každého súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitosťou prejednávanej veci, ďalej správaním sa samotného účastníka (ov) súdneho konania a napokon aj činnosťou (súčinnosťou) štátnych a iných orgánov zúčastňujúcich sa súdneho konania. Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Takáto povinnosť je konkretizovaná jednak v § 6 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej súdy v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania musia postupovať tak, aby ochrana práv účastníkov konania bola rýchla a účinná, tiež v § 100 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd bez ďalších návrhov

tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá a napokon v § 114 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého predseda senátu pripraví konanie tak, aby bolo možné rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní.

Označené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ukladajú súdom postupovať rýchlo a bez prietáhov v priebehu celého súdneho konania, t. j. bez ohľadu na skutočnosť, či výsledkom ich konania sú (môžu byť) procesné rozhodnutia alebo rozhodnutia (rozsudok) vo veci samej.

Podľa právneho názoru ústavného súdu sa uvedené zákonné ustanovenia vzťahujú v plnom rozsahu aj na postup súdov v správnom súdnictve (§ 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku). Po preštudovaní podnetu navrhovateľa, jeho príloh, ako aj vyžiadaného súdneho spisu, vedeného v konaní pod sp. zn. S 7/96 pred Okresným súdom Bratislava III ústavný súd zistil, že v ňom išlo o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov § 247 až § 250k Občianskeho súdneho poriadku).

K prietahom v tomto konaní nedošlo v dôsledku postupu účastníka konania (navrhovateľa), keďže tento po zaslaní žaloby na Okresný súd Bratislava III 17. mája 1996 po jeho výzve podanie doplnil o požadované prílohy a uhradil súdny poplatok 15. júla 1996. K prietahom v konaní nedošlo ani v dôsledku právnej a ani faktickej zložitosti samotného prípadu, nakoľko v ňom išlo len o posúdenie, či napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vôbec podlieha preskúmaniu súdov v správnom súdnictve. Pokiaľ ide o to, či napadnuté rozhodnutie správneho orgánu môže byť predmetom preskúmania v správnom súdnictve, Prezídium policajného zboru (Odbor dopravnej polície) Okresnému súdu Bratislava III oznámilo už 4. decembra 1996 (č. p. PPZ-675/ODP-2-96), že: „Po predložení spisového materiálu príslušným správnym orgánom bolo zistené, že predmetné rozhodnutie nie je v zmysle § 83 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, preskúmateľné súdom.“ Túto skutočnosť si Okresný súd Bratislava III dodatočne potvrdil 11. februára 1997 po nahliadnutí a preštudovaní správneho spisu

ČP: PPZ-1-46 (DP-B-96). Od uvedeného termínu bolo Okresnému súdu Bratislava III zjavné, že to správne rozhodnutie, o preskúmanie zákonnosti ktorého navrhovateľ požiadal, nemôže byť (z dôvodu svojej povahy) vôbec predmetom konania v správnom súdnictve. Od uvedeného termínu už neexistovala žiadna právna a ani faktická prekážka pre rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III o žalobe navrhovateľa, resp. o svojom ďalšom procesnom postupe v konaní o nej. Napriek tejto skutočnosti bol termín pojednávania vytýčený až na 30. júna 1997 a termín na vyhotovenie rozhodnutia bol na žiadosť sudcu dokonca predĺžený až do 22. októbra 1997. Ústavný súd je toho názoru, že ako lehota, v ktorej bolo vytýčené pojednávanie, tak aj predĺženie lehoty na vyhotovenie rozsudku v žiadnom prípade nezodpovedali takejto „zložitosti“ prípadu, nakoľko (ako to ostatne vyplýva z rozsudku súdu) podstatu súdneho rozhodnutia tvorilo výlučne zamietnutie žaloby navrhovateľa pre „vecnú nepríslušnosť“ Okresného súdu Bratislava III vzhľadom na procesnú povahu napadnutého rozhodnutia (rozhodnutie o nevydaní zadržaného vodičského oprávnenia navrhovateľa). Ohľadom takéhoto druhu výlučne procesného, teda nemeritórneho rozhodnutia, nie je podľa právneho názoru ústavného súdu tiež na mieste argumentácia, odvolávajúca sa na „závažné dôvody“ pre predĺženie lehoty na vyhotovenie posudku podľa § 158 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, tak ako ju uviedol predseda Okresného súdu Bratislava III vo svojom písomnom stanovisku k podnetu navrhovateľa.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodol, že označeným postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. S 7/96 došlo k porušeniu základného práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 1998